

Číslo: 2824-2007-BA

ROZHODNUTIE
prezidenta Slovenskej republiky

o vrátení zákona z 20. septembra 2007, ktorým sa mení a dopĺňa zákon
č. 338/2000 Z. z. o vnútrozemskej plavbe a o zmene a doplnení niektorých
zákonov v znení neskorších predpisov

A handwritten signature in black ink, consisting of stylized, overlapping loops and strokes, representing the name Ivan Gašparovič.

Predkladá:
Ivan Gašparovič
prezident Slovenskej republiky

Bratislava 9. októbra 2007

Na rokovanie
Národnej rady Slovenskej republiky

I

Podľa čl. 102 ods. 1 písm. o) Ústavy Slovenskej republiky vraciam Národnej rade Slovenskej republiky zákon z 20. septembra 2007, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 338/2000 Z. z. o vnútrozemskej plavbe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „schválený zákon“).

Navrhujem, aby Národná rada Slovenskej republiky zákon pri opätovnom prerokovaní schválila so zmenou, ktorá je uvedená v časti III.

II

Podľa čl. I tretieho bodu § 6 ods. 5 schváleného zákona prioritný investičný majetok môže spoločnosť dať do nájmu nájomnou zmluvou, doba nájmu nesmie byť dlhšia ako 30 rokov. Na platnosť nájomnej zmluvy sa vyžaduje súhlas Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky.

Podľa čl. I šiesteho bodu § 43a schváleného zákona nájomné zmluvy uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona (teda pred 1. januárom 2008) sú účastníci zmluvy povinní dať do súladu s § 6 ods. 5 do šiestich mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona (teda do 30. júna 2008), inak tieto zmluvy strácajú platnosť po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa nadobudnutia jeho účinnosti (teda po 30. júni 2008).

Podľa čl. 1 ods. 1 prvej vety Ústavy Slovenskej republiky Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 36/95 „k imanentným znakom právneho štátu neodmysliteľne patrí aj požiadavka (princíp) právnej istoty a ochrany dôvery občanov v právny poriadok, súčasťou čoho je i zákaz spätného (retroaktívneho) pôsobenia právnych predpisov, resp. ich ustanovení. Z požiadavky právnej istoty jednoznačne vyplýva záver, že právny predpis, resp. jeho ustanovenia, pôsobia iba do budúcnosti, a nie do

minulosti. V prípade spätného pôsobenia by sa vážne porušila požiadavka na ich bezrozpornosť a na všeobecnú prístupnosť (poznateľnosť), čím by nevyhnutne dochádzalo k situácii, že ten kto postupuje podľa práva, by nemal žiadnu možnosť oboznámiť sa s obsahom budúcej právnej normy, ktorá by napríklad jeho konanie podľa platného práva v minulosti vyhlásila za protiprávne, resp. za právne neúčinné. Ústavný súd pri posudzovaní a hodnotení spätnej pôsobnosti právnych predpisov (ich ustanovení) jednoznačne vychádzal zo zásady, že ten, kto konal, resp. postupoval na základe dôvery v platný a účinný právny predpis (jeho ustanovenie), nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný.“.

Porušenie princípu právnej istoty spočíva v tom, že v jednotlivých záväzkových vzťahoch, nájomných zmluvách sa spätne zmenili podmienky realizácie príslušných právnych vzťahov, nadobudnuté práva, otázky platnosti zmlúv. „Účastníci týchto právnych vzťahov konali s dôverou v objektívne právo vyjadrené Ústavou Slovenskej republiky a zákonmi, ako i s dôverou v právo subjektívne vyjadrené zmluvami alebo inými právnymi úkonmi, pričom nemohli dôvodne predvídať, že ich práva, právne nároky a záväzky zaniknú priamo na základe zákona“. Tento záver konštatoval Ústavný súd Slovenskej republiky pri obdobnom znení ustanovenia § 15a ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 189/1993 Z. z. o Fonde detí a mládeže v znení zákona č. 220/2000 Z. z. (tento zákon je už zrušený).

Ustanovenie čl. I šiesteho bodu § 43a schváleného zákona pôsobí retroaktívne voči právnym vzťahom založeným nájomnými zmluvami pred 1. januárom 2008 (pred dňom nadobudnutia účinnosti schváleného zákona), pretože ustanovuje subjektom súkromnoprávných zmlúv povinnosti, ktoré tieto subjekty v čase uzatvárania týchto zmlúv nemali, pričom od splnenia týchto povinností závisí ďalšia existencia ich legálne a dobromyseľne nadobudnutých práv.

V tejto súvislosti považujem za potrebné tiež uviesť, že o neplatnosti právnych úkonov rozhodujú výlučne všeobecné súdy podľa podmienok a kritérií, ktoré ustanovuje zákon (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 16/95).

V nadväznosti na uvedené mám pochybnosti o súlade čl. I šiesteho bodu § 43a schváleného zákona s čl. 1 ods. 1 prvou vetou Ústavy Slovenskej republiky.

III

V nadväznosti na dôvody uvedené v časti II navrhujem, aby Národná rada Slovenskej republiky pri opätovnom prerokúvaní schválila zákon s touto zmenou:

V čl. I sa vypúšťa šiesty bod.

Doterajší 7. a 8. bod sa označujú ako 6. a 7. bod.

Bratislava 9. októbra 2007